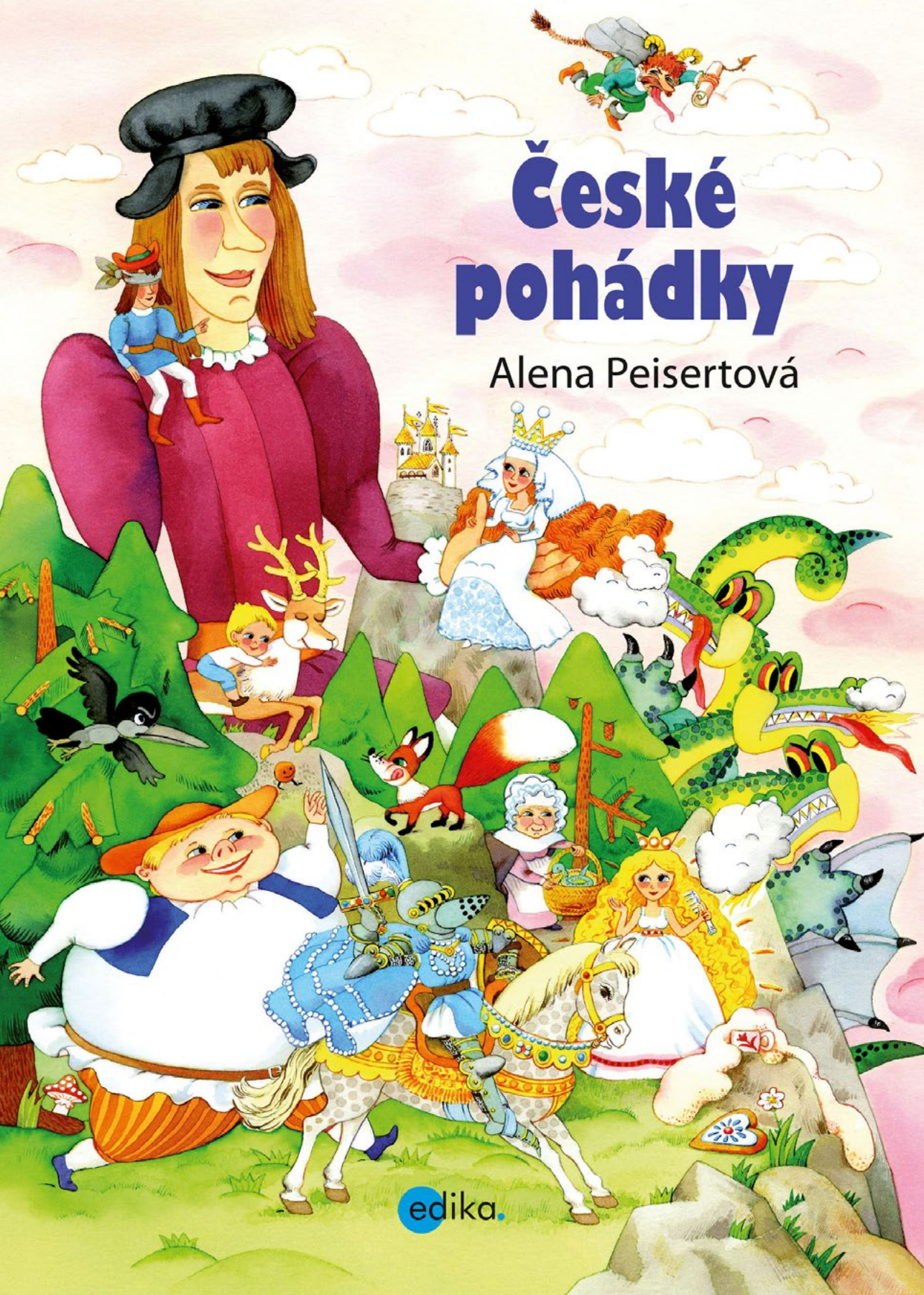

České pohádky

Alena Peisertová

České pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Alena Peisertová

České pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Alena Peisertová

České pohádky

Edika
Brno
2018

České pohádky

Alena Peisertová

Ilustrace: Dagmar Ježková

Odpovědná redaktorka: Eva Mrázková

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-266-1327-5

ISBN e-knihy 978-80-266-1353-4 (1. zveřejnění, 2018)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství Edika v Brně roku 2018 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 34426.

© Albatros Media a. s., 2018. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS **MEDIA**

Obsah

O řepě (František Bartoš)	5
O Smolíčkovi (Božena Němcová)	7
Koblížek na vandru (František Bartoš)	12
Tři zlaté vlasy děda Vševěda (Karel Jaromír Erben)	16
O chytré královně (Božena Němcová)	26
O perníkové chaloupce (František Bartoš)	34
Zlatovláska (Karel Jaromír Erben)	39
Jak stařeček měnil, až vyměnil (František Bartoš)	48
Dlouhý, Široký a Bystrozraký (Karel Jaromír Erben)	52
Chytrá horákyně (Božena Němcová)	63
Hrnečku, vař! (Karel Jaromír Erben)	71
Princ Bajaja (Božena Němcová)	74

O řepě

Zasadil dědek řepu.
Vyrostla řepa veliká,
převeliká.
Dědek chtěl řepu
vytáhnout.

Tahá, potahuje, řepu vytáhnout nemůže.

Zavolal dědek na pomoc babku.

Babka za dědka, dědek za řepu. Táhnou, potahujou, řepu vytáhnout nemohou!

Zavolala babka na pomoc vnučku.

Vnučka za babku, babka za dědka, dědek za řepu. Táhnou, potahujou, řepu vytáhnout nemohou!

Zavolala vnučka na pomoc psíčka.

Psíček za vnučku, vnučka za babku, babka za dědka, dědek za řepu. Táhnou, potahujou, řepu vytáhnout nemohou.

Zavolal psíček na pomoc kočku.

Kočka za psíčka, psíček za vnučku, vnučka za babku, babka za dědka, dědek za řepu. Táhnou, potahujou, řepu vytáhnout nemohou!

Zavolala kočka na pomoc myšku.

Myška za kočku, kočka za psíčka, psíček za vnučku, vnučka za babku, babka za dědka, dědek za řepu. Táhnou, potahujou – řepu vytáhli a všichni se svalili.

O Smolíčkovi

Smolíček byl malý pacholíček a bydlel u jednoho jelena, který měl zlaté parohy. Jelen chodíval na pastvu a vždycky, když odcházel, přikazoval Smolíčkovi, aby zavřel a nikoho do chaloupky nepouštěl. Smolíček poslechl a udělal, co mu jelen poručil.

Dlouho tak spolu spokojeně žili, až jednoho dne kdosi zaklepal na dveře. Když se Smolíček ptal, kdo to je, ozvaly se zvenčí líbezné hlásky:

„Smolíčku, pacholíčku,
otevři nám svou světničku,
jen dva prstíčky tam strčíme,
jen co se ohřejeme,
hned zase půjdeme.“

Smolíček jim neotevřel. Báł se, co by mu řekl jelen. Hlásky za dveřmi ještě líbezněji prosily. Ale Smolíček že jim neotevře, ne a ne, a neotevřel.

Když se jelen vrátil z pastvy, povídal mu Smolíček, že někdo klepal na dveře, že líbezné hlásky prosily, aby jim otevřel; on však že neotevřel.

„Dobře jsi udělal, Smolíčku, žes neotevřel, to byly jeskyňky. Kdybys jim otevřel, odnesly by tě.“

Smolíček byl rád. Druhý den šel zase jelen na pastvu a Smolíček za ním pečlivě zavřel. Zanedlouho se ozvaly přede dveřmi ještě líbeznější hlásky než předtím:

„Smolíčku, pacholíčku,
otevři nám svou světničku,
jen dva prstíčky tam strčíme,
jen co se ohřejeme,
hned zase půjdeme.“

Smolíček že neotevře, ač by byl rád otevřel a na jeskyňky se podíval. Tu se začaly jeskyňky přede dveřmi zimou třást a plakat, až jich bylo Smolíčkovi líto. I pootevřel jim malilinko dvířka, jen co by tam mohly dva prstíčky strčit. Jeskyňky mu děkovaly a hned strčily mezi dveře dva bělouňké prstíčky, pak celou ruku a už byly ve světlici. Smolíčka chytily a pryč s ním utíkaly. Smolíček začal volat:

„Za hory, za doly,
mé zlaté parohy
kde se pasou?
Smolíčka pacholíčka
jeskyňky pryč nesou!“

Jelen se pásl nedaleko, a jak slyšel Smolíčkův hlas, přiběhl a jeskyňkám ho vzal. Doma dostal Smolíček pořádně na pamětnou, aby podruhé nikomu neotvíral. Smolíček si umínil, že neotevře, i kdyby jeskyňky ještě líbezněji prosily. Nějaký čas nepřišel nikdo, až zase jednoho dne se přede dveřmi ozvaly hlásky:

„Smolíčku, pacholíčku,
otevři nám svou světničku,
jen dva prstíčky tam strčíme,
jen co se ohřejeme,
hned zase půjdeme.“

Smolíček ale jako by je neslyšel, a i když se zimou tuze třásly a prosily, aby je trošinku ohřát nechal, povídal, že jim neotevře, že by ho zase odnesly.

„Ne, my tě neodneseme, a i kdyby, nemáš se čeho bát, u nás by ses měl lépe než zde, všeho bys měl hojnost a my bychom si s tebou ustavičně hrály.“

Smolíček se dal zase umluvit a pootevřel. Jeskyňky mžikem skočily do světnice, Smolíčka chytily a pryč s ním utíkaly. Cestou mu zle hrozily, že si ho upečou. Smolíček začal volat:

„Za hory, za doly,
mé zlaté parohy
kde se pasou?
Smolíčka pacholíčka
jeskyňky pryč nesou!“

Ale tentokrát volal nadarmo. Jelen se pásal daleko a neslyšel chlapcovo volání. Jeskyňky ho odnesly až domů. Ubohý Smolíček se měl dobře – to je pravda. Jeskyňky ho krmily samými dobrotami, ale to jen proto, aby ztloustl. Pak si ho chtěly upéct. Zavřely ho do komory a žádná si s ním nehrála.

Po nějaké době jeskyňky přišly, aby jim Smolíček ukázal prst. Když jim ho ukázal, řízly do něho, jestli už je dost tlustý. Zdál se jim tlustý ažaž; vzaly ho tedy, svlékly, položily do korýtky a nesly do pece. Smolíček se třásl strachy a prosil jeskyňky, aby se slitovaly, ale ony nic. A tak se milý Smolíček pustil do pláče a volání:

„Za hory, za doly,
mé zlaté parohy
kde se pasou?
Smolíčka pacholíčka
jeskyňky do pece nesou!“

Tu se ozvaly rychlé skoky. Přiběhl jelen, Smolíčka pacholíčka si posadil mezi zlaté parohy a uháněl s ním pryč.

Doma ale Smolíček dostal co proto. Plakal a sliboval, že už bude vždycky poslouchat a že nikdy víc jeskyňkám neotevře, a taky neotevřel.

